

Etti Abergel: Memoir

September 21 – November 18, 2023

The work of Etti Abergel (*1960 Tivon, Israel, where she lives and works) sets up a dynamic relationship between installation and sculpture. It is not only conceived for the site but it is largely made on site, whereby the exhibition space becomes a lived-in, breathing environment.

“Etti Abergel: Memoir,” the artist’s solo exhibition at CCA Tel Aviv-Yafo, is constructed as a visual memoir of three chapters and an afterword. In the Ground Floor Gallery, the first chapter, **Canapé**, welcomes the visitors into a living room of sorts. Canapé is the name of a French-style sofa that became a common name among immigrants of North African descent to denote the low seatings that were a staple of their common rooms. But any signs of luxury are merely hinted at here. Small appearances of ornamental cushions, lace decorations and rich brocade fabrics can be found in this environment whose seatings are largely nomadic: One such arrangement is foldable, while another is raised from the ground, serving for storage or shelter underneath; a third is placed on a freight cart, while others lie high up on a wooden scaffolding. Abergel’s visual lexicon often marries the language of décor – understood as aesthetic excess – with the rough, prosaic aesthetic of construction and manual labor. Here, she further introduces into this lexicon the language of drawing, evident in lines of stitching, weaving, tying and knitting, as well as in marks of graphite and staining.

Behind the wooden scaffolding, the second chapter reveals itself as a back room. Titled **Chaplin**, this chapter is an associative homage to the makeshift screening balcony that Abergel’s grandfather built in his backyard, where as a little girl she was first exposed to the classics of cinema, and especially to slapstick comedy. Here, the cinema projector is represented by a reading lamp surrounded by a black thicket of yarn. The language of slapstick can be found, for example, in the large object dangling from the low ceiling, a humdrum take on a chandelier. But for Abergel, slapstick humor is laced with underlying violence – forks can be found sticking out of cans of conservatives – as well as the antics of class. Chaplin, Laurel and Hardy, and others were famously hailed as working class heroes; Abergel readily echoes this fact in those very food cans (typical of the everyday workman), as well as in the bunks that recall workers’ dormitories.

In the First Floor Gallery, the third chapter presents individual sculptures on an intimate scale. The name of this chapter, **Challah and Banana**, derives from nicknames given to two different types of hairdos that would adorn the heads of young women in her neighborhood on special occasions. The title summons an emotional register of performed femininity, one that

extends to some of the objects on view, like the many iterations of purses and high heeled shoes – knockoff designs that the artist finds in stores that are today on the brink of bankruptcy. In the unlikely connections between them and others, Abergel draws on her artistic pantheon – which counts among it mother figures such as the surrealists Meret Oppenheim and Sophie Tauber Arp – and introduces them to the heroines and heroes of her childhood. Through simple objects and material manipulations, Abergel collects fragments of life stories about longing, dreams, and failed attempts; small victories alongside missed opportunities.

And at the end, an epilogue. In a small, black antechamber, Abergel presents **Camera**, a private and mysterious camera obscura. From within a knitted object suspended in space that resembles a traditional galabia garb, a beam of light emerges like a blank after-image or a memory already past.

The Exhibition is curated by Tamar Margalit and is supported by the Rywkind Ben Zour Grant for Art, Education and Community, and Mifal HaPais Council for the Culture and Arts. Additional support by Nurith Jaglom and Nicole and Benjamin Fadlun. Hospitality kindly provided by Outset Contemporary Art Fund.

Through the Rywkind Ben Zour Grant, a select group of art students and recent alumni of Shenkar College took an active and meaningful part in the exhibition. The artist wishes to extend her deepest thanks to each of them – Adir Cohen, Shir Cohen, Noa Mor and Masa Omar.

The artist also wishes to thank Ehud Elkov and Daniel Eichenberger for their help in mounting the exhibition; Nisan Eliyahu Cohen and Ya’ara Sofer for their assistance in the studio; and to Villa Maroc for their generosity. Special thanks to Tali Blumenau and Naama Arad.

LIST OF WORKS

Ground floor: **Canapé**, 2023, mixed media and wooden construction, variable dimensions. Courtesy of the artist

Ground floor (underneath balcony): **Chaplin**, 2023, mixed media, variable dimensions. Courtesy of the artist

First floor: **Challah and Banana**, 2023, objects in mixed media. Courtesy of the artist

First floor (black room): **Camera**, 2023, knitted object, hanging wires, flashlight and tripod. Courtesy of the artist

אתי אברג'ל: ממואר

21 בספטמבר – 18 בנובמבר, 2023

إيتي أبرجيل: ميموار

21 أيلول – 18 تشرين ثاني, 2023

יְכוֹן עֵמֶל אֵיִתִי אֲבֵרְגֵ'ל (*1960, טבעון, חיט תעיִש ותעמל) עֵלֵאֶה חֵיּוּבֵהּ בֵּינן אֵלֵּן אֲבֵרְגֵ'ל וְנִחְת. אֵעֵמָלָהּ לֵיסֵת מֵנוּטֵהּ בִּמְוָקֵם אֵלָה גַּם בְּמִידֵה רֵבֵה נֵעֵשִׂית בְּמְקוֹם, מֵתוֹךְ כּוּוֹנֵה לְהֵתְבִיִּית בְּחֵלֵל הֵתְצוּגָה וְלִבְרוּא סְבִיבָה אֲנוּשִׂית נוּשְׁמֵת, שְׁחִיו וּפֵעֵלוּ בֵּה.

”אתי אברג'ל: ממואר”, תערוכת היחיד של האמנית ב־CCA תל אביב-יפו, בנויה כיומן זכרונות חזותי בן שלושה פרקים ואחרית דבר. פרק א', **קנאפה**, מקבל את המבקרים לתוך סלון. קנאפה (canapé) הוא שמה של ספה בסגנון צרפתי שהפך להיות שם נרדף לספות הנמוכות, הקרובות לרצפה שאפיינו את סגנון חדר האירוח בקרב מהגרים מצפון אפריקה. אך היוקרה נותרה כאן רק ברמיזות. אזכורים של כריות נוי, עיטורי תחרה ובד ברקוד עשיר מגיחים מתוך סביבה שכוללת מרבצי ישיבה נוודיים: האחד מתקפל, השני מוגבה ומתחתיו אזור אחסון או מחסה; השלישי מונח על עגלת משא; ואחרים מוכמנים בגובה על גבי פיגום עץ. המפגש בין דקורציה ועודפות אסתטית לשפת בניין ארעית ודלה לכאורה, מאפיין את הלקסיקון הצורני של אברג'ל. אל אותו הלקסיקון, היא מתייחסת שפה רישומית המורכבת מקווי תפירה, קשירה, ליפוף וסריגה, רישומי גרפיט וכתמי צבע.

מבעד לפיגום שנתמך במרפסת הפנימית של המבנה, פרק ב' נגלה כחדר אחורי. פרק זה, המכונה **צ'פלין**, הוא הומאז' אסוציאטיבי למרפסת ההקרנה המאוחרת שבנה סבה של אברג'ל בחצר הבית בטבעון ובו כילדה היא נחשפה לראשונה לקלאסיקות של הקולנוע ובעיקר לקומדיות הסלפסטיק. כאן, מקרן הקולנוע מיוצג על ידי מנורת שולחן הנגלית מתוך סבך שחור של ידיעות בד. את שפת הסלפסטיק ניתן למצוא, למשל, באובייקט שמשלשל מהתקרה הנמוכה הקורץ לנברשת. מעבר לכך, אברג'ל מצביעה על האלימות הכבושה שבקומדיה זו (המזלגות הנעוצים בפחיות השימורים), כמו גם על הקשר שבניה לבין שיוך מעמדי: ייחוסם של צ'פלין, לורל והרדי ואחרים כגיבורי מעמד הפועלים, מהדהד אצל אברג'ל באותן פחיות אוכל, כמו גם בדרגשי המגורים שלה שמאזכרים מעונות עובדים.

בקומה מעל, פרק ג' מציג עבודות פיסול בקנה מידה אינטימי. שמו של פרק זה, **חלה ובננה**, שאוב מכינויים שניתנו לצורות שונות של תסרוקות שיער בהן התהדרו נשות השכונה באירועים חגיגיים. אותו עולם רגשי מהדהד גם בחפצים כמו הארנקים ונעלי העקב, שמוצגים כאן בגרסאות רבות, חיקויים של איזווי 'הוט קוטור' אשר היא מוצאת בחנויות שהן כיום על סף פשיטת רגל. במחברים שהיא יוצרת בין אובייקטים אלה לאחרים, אברג'ל מפגישה דמויות מהפנתיאון האמנותי שלה – וביניהן אמהות הסוריאליזם מרט אופנהיים וסופי טאובר ארפ – יחד עם גיבורות וגיבורים מנוף ילדותה. באמצעות חפצים ומניפולציות חומריות פשוטות, אברג'ל מצליחה ללקט רסיסים של סיפורי חיים אודות ערגה, חלומות ונסיגות שכשלו; נצחונות קטנים לצד החמצות.

ולבסוף, אחרית דבר בשם **קאמרה**. בחדר קטן ושחור, אברג'ל מציגה מעין קאמרה אובסקורה פרטית ומסתורית. מתוך אובייקט סרוג דמוי גלביה מסורתית התלוי בחלל, בוקעת אלומת אוויר, כצילום דיק או התגלמות של זכרון של דבר מה שאיננו עוד.

”אתי אברג'ל: ממואר” מוצגת באוצרותה של תמר מרגלית ומתקיימת הודות למענק ריבקינד-בן צור לאמנות, חינוך וקהילה ובתמיכת מפעל הפיס – הקרן לתרבות ואמנות. תמיכה נוספת ניתנה על ידי נורית יגלום וניקול ובנג'מין פדלון. אירוח האמנית התאפשר הודות לקרן אוטסט לאמנות עכשווית.

בזכות מענק ריבקינד-בן צור לאמנות, חינוך וקהילה, קבוצה נבחרת של סטודנטים. ות לאמנות ובוגרים. ות טריים. ות ממכללת שנקר לקחו חלק פעיל ומשמעותי ביצירת התערוכה. האמנית מבקשת להודות לכל אחד ואחת מהם מקרב לב – אדיר כהן, שיר כהן, נועה מור ומאסה עומר.

האמנית מבקשת להודות גם לאהוד אלקוב ודניאל אייכנברגר על עזרתם בהקמת התערוכה, לניסן אליהו כהן ויערה סופר על עבודתם בסטודיו ולוילה מרוק על נדיבותם. תודה מיוחדת לטלי בלומנאו ונעמה ערד.

רשימת העבודות

קומת קרקע: **קנאפה**, 2023. מדיה מעורבת ומבנה עץ, מידות משתנות. באדיבות האמנית
קומת קרקע (מתחת למרפסת): **צ'פלין**, 2023. מדיה מעורבת, מידות משתנות. באדיבות האמנית
קומה ראשונה: **חלה ובננה**, 2023. אובייקטים במדיה מעורבת. באדיבות האמנית
חדר שחור (ק. ראשונה): **קאמרה**, 2023. אובייקט סרוג, כבלי תליה, פנס וחצובה. באדיבות האמנית

قائمة الأعمال

الطابق الأرضي: **كَنِيْة**, 2023, وسائط متعددة وهيكل خشبي, أحجام متفاوتة. بإذن من الفنانة
الطابق الأرضي (تحت الشرفة): **تَشَابِلُن**, 2023, وسائط متعددة, أحجام متفاوتة. بإذن من الفنانة
الطابق الأول: **حَلَّةٌ وَمُوْز**, 2023, أغراض ووسائط متعددة. بإذن من الفنانة
غرفة سوداء (الطابق الأول): **بَارَادِيْسُو**, 2023, غرض منسوج, أحبال معلقة, مصباح وحامل ثلاثي القوائم. بإذن من الفنانة